

ŠTEV. 8

1935/36

LETNIK 66

Maksimov:

Poje mi, poje, ptičica ...

Poje mi, poje, ptičica:

»Spet sem iz daljnih krajev prišla.

Tiha otožnost legla v srce
sredi mi tuje je deželé.

Jasno tam vedno je nebo,
pesmi vesele iz prsi vro.

Dvigne na pot me tajni ukaz
gledat, kako je tukaj pri vas.

Vetriči lahni, sinovi planjav,
božajo cvetje kakor v pozdrav.

Lepe so daljne tuje zemljé,
vendar le eno ljubi srce:

Tu, kjer uživala prvi sem raj,
bodi še zadnji počitka mi kraj.«

Gustav Strniša:

Vrtec.

Vsak človek vrtec svoj ima,
življenja vrt, ~~vro~~
v njem dela, trudi, se peha,
dokler ne pride smrt!

Kdor priden je in se znoji,
pridela mnogo rož
in sadja si do konca dni,
a biti mora mož!

Kdor je lenuh in pridanič,
poganja mu plevel,
brez cvetja je njegov vrtič,
brez truda — dobrih del!

Vsem, ki umro, Bog gospodar
pregleda vrt tedaj,
le kdor je dober bil vrtnar,
povabil ga bo v raj!